

A photograph of a man and a woman in a dark setting. The woman is seen from the back, wearing a black backless top with crisscrossing straps. The man is wearing a dark turtleneck and is holding a small white gift box with a red ribbon. His hands are on her waist.

ANDREA M. GUASTELLA

Erotický román

Neslušně dary

Neslušné dary

Andrea M. Guastella

Brno, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 25.

a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS
První CZ vydání, 1. elektronické CZ
Autor © Andrea M.Guastella

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-13-5 (epub)

ISBN 978-80-53005-14-2 (PDF)

ISBN 978-80-53005-15-9 (mobi)

Věnuji všem cílevědomým ženám.

**„Nikdy se nevracej ke staré bolesti.
Je to kniha, kterou jste už četli,
a víte, jak to skončí.“
Anonym**

Anotace

I v tomto erotickém románu najdete autentické myšlenky muže v těch nejcitlivějších momentech psané rukou zkušeného spisovatele z Toskánska.

Můžete si tak plnými doušky vychutnat pikantní příběh Kláry, která po stáži v Paříži poznává hříšně dokonalého muže. Na takovou noc se nezapomíná. Vzrušující vzpomínky se znovu oživí nečekaným setkáním. Kde? V její nové práci v Bratislavě!

To, že TEN neodolatelný Francouz není až tak francouzský, Andrému v dalších nemravných plánech s Klárou do karet moc nehraje. O své tajemné minulosti raději pomlčí.

Přesně dvanáctkrát bude mít příležitost přesvědčit ji svými dary. Jeho zvráceným choutkám se však Klára rozhodne odolávat.

Podlehne mu znovu? Nebo si užije neslušné dary v soukromí?

Co byste udělali VY?

První kapitola

Poté, co jsem všechny špinavé věci z kufru hodila do pračky, jsem konečně položila nohy na luxusní konferenční stolek, perfektně naaranžovaný uprostřed pohodlného gauče ve tvaru L. Ten jemný semišový gauč musel majitele stát obrovské peníze, protože stačil jediný dotek na mé tváři a oči se mi samy zavřely, jako by mě právě uvedli do celkové anestezie.

Teď už alespoň vím, proč mě tento luxusní byt v novém supermoderním centru Bratislavy stojí nemalý měsíční nájem.

Pořád jsem se pořádně nevyspala z těch bezesných nocí v Paříži, které mi v posledních dnech rozloučení vybělily účet. Oficiálně mi skončila roční pracovní stáž v pařížské marketingové agentuře a já se musela rozloučit se sklenkou kvalitního francouzského vína s každým kolegou, šéfem, ředitelem, recepční z lobby nebo upovídanou uklízečkou z našeho patra. Neobešla jsem ani pána „vypracovaná ramena“ z ochranky u východu. Nebyl k zahzení, ale za ten rok i přes zjevné okukování jsme k sobě cestu nenašli. No, rozlučka byla ten správný čas na to, abychom konečně prohodili pár důvěrných slov.

A možná i něco víc.

Ale nestalo se tak. Poslední ze tří po sobě jdoucích večerů jsme se přesunuli do pofiderních barů ve čtvrti Pigalle, která je proslulá kabaretem z Moulin Rouge. A tam jsem ho spatřila...

Přesně tam!

Byl to neskutečně atraktivní Francouz s výraznými rysy obličeje, mírným strništěm a hustými kaštanovými vlasy, s nimiž si provokativně pohrával vánek od barového ventilátoru, jako by právě natáčeli reklamu na pánský šampon. Ach, jak jsem tomu vánku záviděla! Kdybych jen tak prsty přejela po té lesklé lví hřívě, vypadala bych až tak pomateně?

Nemusela jsem příliš dlouho fantazírovat a hříšně vypadající Adam krácel mezi obyčejně vypadajícími smrtelníky přímo ke mně s drinkem v ruce.

Tvářila jsem se nenápadně.

Určitě za mnou stojí nějaká dlouhonohá blondýna, které se kromě pití nese i sám Pán Bůh.

Teda asi jsem se nedokázala tvářit dostatečně nezaujatě, protože ledový nápoj, který bych do sebe hodila i s veškerou dekorací, včetně deštníku a brčka, mi vsunul do ruky, přičemž svými prsty překryl ty moje, i když jsem už

pevně svírala svůj předražený nápoj zdarma. Myslím, že přesně tam přeběhla ta jiskra v síle blesku do obou těl. Hudba utichla, světla a lidé kolem nás najednou splynuly v jeden mrak, který nás obklopoval, a ani nevím jak, rozdávali jsme si to někde o samotě bez svědků a příliš rušivého okolí. Přesněji řečeno, noc jsme doslova prosexovali, jako by s východem slunce měl nastat konec světa.

Lepší sex nadivoko, a ještě s neznámým, jsem doted' nezažila. Nepřeháním!

Byl prostě dokonalý ve všem, a i přes zvýšenou hladinu alkoholu v krvi jsme si tu noc divoce a hlasitě užili. K orgasmu mě přivedl hned několikrát. Nad ránem jsem to přestala počítat.

Ach, to ráno!

Tak to už bylo... Zajímavější. Ještě teď mám při té vzpomínce husí kůži.

Naštěstí jsem se probudila sama a v celé místnosti pod hromadou měkkých vlněných příkrývek na podlaze se ocitla v hrobovém tichu. Poslouchala jsem se schopností orla, jestli neuslyším sprchu.

Je tu vůbec sprcha? Hádám, že mi neběžel koupit kávu a teplý croissant po jedné jediné noci?

Ulevilo se mi, i když jsem si ho toužila prohlédnout i v denním světle a potvrdit si, že jsem se skutečně vyspala s takovým dokonalým chlapem. Ale moje nesmělé já se toho obávalo. Co když jeho dokonalé tělo a široká ramena jsou jen výplodem mé připité a hlavně přikrášlené fantazie?

Koneckonců, takoví dokonalí chlapi neexistují.

Nikdo takto nevypadá! Akorát tak hrdinové z knih, které si vymodelujeme k dokonalosti na základě svých představ.

Spokojený úsměv jsem vyměnila za tři počínající vrásky zralé ženy mezi obočím. Zatímco jsem se nemotorně oblékala do šatů, které ještě páchly cigaretami, utěšovala jsem se domněnkou, že jsme během našeho zvířecího uspokojování alespoň zhasli světla.

Venkovní žaluzie byly zvednuté nad okny a hrubé neprůhledné závěsy byly úhledně uvázané na opačných koncích oken. Ten prosklený výhled z celé místnosti, nebo spíše z jakéhosi ateliéru, by tak v opačném případě poskytl celé noční Paříži pořádné pikantní představení.

Raději jsem své nejisté obavy vyhnala z hlavy a odešla, než se pan cizinec navrátí... domů? Rozhlédla jsem se kolem sebe a všude ležely

různé předměty, lodičky, župany, stoličky a... pouta? Nemohla jsem uvěřit vlastním očím!

Když jsem trochu lépe zaostříla zrak, uviděla jsem toho mnohem víc. Nebyla tam jen pouta, ale i pířka, podvazky, černý kožený bičik, a to vše leželo někde na zemi okolo černého plátna a stojanu na profesionální aparát s dobře nainstalovaným osvětlením kolem dokola.

Netušila jsem, jestli jsme to všechno onen večer zkusili, nebo jestli to tu zůstalo nedotknuté přesně tak, jak jsem se na to v tu chvíli dívala.

Blbko!

Jít do postele s neznámým mužem a ještě jít k němu domů! Tedy do jeho ateliéru, nebo co to vlastně je... No prostě sem! Když ani nevím, jak se jmenuje. A kde, sakra, vlastně jsem?!

To jsme toho vypili fakt tolik?

Můžu být ráda, že necestuji někde spoutaná a předurčená na obchod s bílým masem, nebo ještě něco horšího... Vlastně můžu být ráda, že ještě žiju!

Od té doby, co jsem v mládí měla vizi začínající modelky, kterou mi před mýma očima roztrhal na kusy modelingový agent, jsem se takovým hazardním příležitostí zdaleka vyhýbala.

Pro posun v kariéře a první focení přímo v Miláně, po kterém touží všechny modelky,

jsem se dostala k jeho zestárnuté ruce na svém stehně. Pro mě to v té sekundě okamžitě skončilo JEN tam a podobné agentury jsem navzdory mému vyhovujícímu vzhledu a postavě nechtěla vidět ani na sto metrů. Raději jsem se věnovala knihám a studiu. Četla jsem příběhy, které mě dokázaly vytrhnout z reality v jakémkoliv stavu a změnit mé myšlenkové pochody do stavu totální relaxace.

A přesně takto jsem po studiu skončila na roční stáži v Paříži. Paní profesorka, které se moje diplomová práce moc líbila, mě doporučila do známé marketingové agentury v Paříži, kde pracovala její vnučka. A vzhledem k tomu, že jsem francouzsky uměla perfektně, skoro jako místní, jak říkával můj šéf René v Paříži, nebyl důvod, proč bych to neměla zkusit.

Její vnučka Ema byla také Slovenka, no přirozeně jsme se v práci bavily výhradně čistou francouzštinou. Francouzštinu poslouchám prakticky od dětství. Tatínek byl totiž profesorem na soukromém gymnáziu.

Neměla jsem na výběr a byly i momenty, kdy jsem ten jazyk nenáviděla.

Pohádky výhradně ve francouzštině. Večerní komedie u nás doma výhradně francouzské. Byly tak chaotické a přemotivované! Filmy s Louisem de Funèsem jsem viděla určitě

všechny. Ale teď jsem vděčná svému otci za jeho úsilí a čas, který se mnou strávil nad učebnicemi francouzštiny. Otevřelo mi to dveře do světa příležitostí.

V mém rychlém úmyslu utéct z toho bizarního místa mě zastavila krabice zabalená do bílého křídového papíru a ovázaná krvavě rudou mašlí.

Dárek?

Ten asi není pro mě... Nebo ano?

Už už jsem se ji chystala překročit a utéct někam na ulici mezi lidi do bezpečí, když mě přemohla nekontrolovatelná zvědavost. Vždycky jsem měla problém s ní bojovat.

Podívala jsem se na štítek, který na mě decentně vykukoval zpoza saténové stuhy, abych se ujistila, že tam ten dárek nebyl, když jsme ten večer přišli.

**JSEM SI JISTÝ, ŽE BY TI DNES V NOCI
SLUŠELY.**

ANDRÉ

André. Ach ano!

Věděla jsem, že se tak jmenuje... Určitě jsem to věděla... Jen ráno jsem si prostě nemohla vzpomenout.

André! Tak lehké! Koneckonců, každý druhý Francouz se jmenuje André. Protože jsem se přesvědčila, že dárek je pravděpodobně určen mně, bez ostychu jsem krabici rozbalila.

Kalhotky?

Skutečně mi chlap, který pravděpodobně ani nezná mé jméno – řekla jsem mu ho vůbec? – daruje po první nezávazné noci takový intimní kousek oblečení? Černé bavlněné krajkové kalhotky, které vypadaly stejně hříšně jako samotný André.

Moje důkladné zkoumání materiálu spodního prádla přerušil vysoký tón, který se rychlostí světla prohnal celým ateliérem.

Celá krabice s netradičním věnováním mi vyletěla z rukou do vzduchu a v momentě jsem opustila studio.

Crrrrrrrrrrrrrrrr!

Kristepane! Kdo to může zvonit?! Co to vůbec je?! Znělo to spíš jako zvonek z vrátnice.

Můj bože! Tento zvuk by probudil i mrtvé na onom světě!

U hlavních vchodových dveří do ulice jsem proklouzla kolem mladého muže ve žluté uniformě se stejně žlutou kšiltovkou a malým balíčkem pod paží.

Odkašlala jsem si. „Dobré ráno.“

Zásilka? Nějaké další sexistické předměty, které v té místnosti stále chybí? Klidně by to mohly být další hedvábné kalhotky. Rozdává tento pařížský playboy všem svým úlovkům luxusní spodní prádlo?

To už však nebylo důležité. Podstatné bylo, že jsem odtamtud úspěšně zdrhla a na záhadného Andrého jsem mohla bezpečně vzpomínat jen ze svého sedadla v letadle.

Myšlenka na ďábelsky vypadajícího Andrého mě šimrala v podbřišku, když jsem usínala na svém gauči. Ať už jsem svého posledního večera v Paříži litovala, nebo ne, stále jsem milovala nošení těchto extrémně pohodlných kalhotek. Díky nim jsem se cítila výjimečně, chtěně a sexy, stejně jako tu noc.

Škoda, že mám jen jedny...

Druhá kapitola

Přišel první den v nové práci.

Podle pokynů firemní personalistky jsem měla dorazit na devátou hodinu do nové budovy Twin City do sektoru B. Přiznám se, že jsem novou Bratislavu za ten poslední rok skoro nepoznala.

Vyrostly zde tři obrovské mrakodrapy, které hrdě nesou název Sky Park, s různými zatravněnými oddychovými zónami, parky a hned naproti slavné gigantické nákupní centrum. Zrezivělé staré autobusové nádraží, kterému jsme se večer všichni vyhýbali, vystřídala budova plná obchodů, restaurací a s parkem na střeše větším než bratislavské letiště.

Město vzkvétalo a stávala se z něho jakási moderní metropole, kterou jsme donedávna viděli jen za našimi hranicemi a ve které se historické cihlové budovy navzájem prolínaly s moderní industriální architekturou.

Musím přiznat, že se mi toto město začalo líbit.

Žilo to tady. Každý kout voněl novotou a hromadně vysázené květiny nebo keře ještě ani nestačily uschnout. Na rohu sympatické budovy z mahagonových cihel jsem zahlédla útulnou kavárnu. Tam by se mi určitě dobře psalo. Svoji

kreativní práci v této oblasti jsem měla ráda, ale ještě více mě bavilo psát. Četla jsem, kdykoli jsem mohla, a když jsem nemohla číst, psala jsem svoje romány. Škoda jen, že spisovatel v tak malé zemi, jako je ta naše, potřebuje také skutečnou práci, která zaplatí všechny ty účty, které každý měsíc klepou na dveře.

To ráno jsem si věnovala dostatek času na přípravu a samozřejmě na ranní kávu. Ta nesměla chybět a pro mě to byl ten nejlepší start do nového dne. Úspěšného dne. A dneska jsem to potřebovala jako sůl.

Tak trochu jsem spoléhala na své výjimečné zkušenosti v pečlivě zpracovaném životopise, který mě dovedl až na recepci francouzské pojišťovny, pro kterou jsem měla vytvářet ty nejnáročnější marketingové úkoly.

„Dobrý den. Slečna Klára Jančíková?“
Recepční se na mě usmála, jakmile jsem vystoupila z výtahu v pátém patře.

„Ano. Dneska nastupuju do –“

„Už na vás čekají. Tudy, prosím,“ přerušila mě recepční s křiklavě rudou rtěnkou a ukázala mi rukou směrem k další cestě.

JAK SE CÍTÍTE? DOCELA NERVÓZNÍ, ALE DÍKY ZA OPTÁNÍ. JSTE MILÁ. NEMÁTE ZA CO. VÁŠ PRVNÍ DEN URČITĚ DOPADNE SKVĚLE!

Usmála jsem se. „Děkuju.“

V prosklené zasedací místnosti, uprostřed přeplněné kancelářskými stoly rovnoměrně rozmístěnými podél skleněné stěny, mě mile vítalo několik navoněných *kravatáků*.

„Slečna Jančíková.“ Ruku mi podával ten nejvyšší z nich a druhou mi zároveň naznačoval, abych se posadila na sametovou židli. V jeho přízvuku jsem vycítila francouzštinu. Ve světě má téměř každý potíže s těmito našimi „lehkými“ příjmeními. Proto jsem si zvykla na přezdívku *Klara Jane*.

Jednoduché, stručné a nikdo neměl problém vyslovit mé příjmení. Tady jsem se však při vyslovení celého svého příjmení mírně zarazila.

„Christope Seniorbiul. Jsem výkonný ředitel společnosti se sídlem v Paříži. Je mi ctí, že pro nás budete pracovat. Četl jsem o vašich posledních zkušenostech z Paříže a věřím, že pro nás budete obrovským přínosem, protože způsob práce, jaký tu máme nejraději, je právě francouzský,“ představil se a celou dobu se na mě usmíval.

Musím uznat, že byl charismatický, i když jeho věk mohl být kolem padesátky.

„Dovolte mi, abych se také představil. Martin Benčíak. Budu vašim přímým nadřízeným. Pokud budete cokoliv potřebovat, můžete přijít

za mnou. V práci spolu budeme denně komunikovat.“ Druhý voňavý chlápek v saku s kravatou přiskočil dřív, než jsem se stačila přesunout k židli.

„Těší mě. Věřím, že to bude vzájemně příjemná spolupráce.“

„Tohle je slečna Andrea Martinkovičová. Bude vaší mentorkou a pomůže vám seznámit se s firemní politikou a všemi školeními pro nováčky. Vzhledem k tomu, že už máte dobré francouzské způsoby, věřím, že to pro vás bude maličkost,“ pokračoval Martin, asi o dvacet let mladší, a ustoupil stranou, aby se přede mnou mohla zjevit milá červenovlasá slečna, které jsem si při příchodu ani nestihla všimnout.

„Těší mě, Kláro. Spolu si postupně projdeme vše, co potřebujete při této práci vědět.“ Andrea mi také přátelsky potřásla rukou a její milý úsměv mi dodal trochu jistoty, že první den bude skutečně skvělý.

V poledne, po několika seznamovacích kávičkách a několika praktických cvičeních, mě poslali domů, abych si oddychla. Mně se však oddychovat nechtělo. Byla jsem zvyklá, že mě hodili do vody, a od prvního dne jsem spíš čekala, že se na mě vrhnou jako hladoví vlci

jako v Paříži. Tady byl systém nastaven jinak a přišlo mi to mnohem méně náročné.

V Paříži jsem pracovala od nevidím do nevidím a ani to nestačilo, abych u šéfa zabodovala víc než moje kolegyně, která si toho brala až nad hlavu a ještě stihla šéfovi přinést kávu a čerstvé croissanty plněné nugátem, navíc si cestou do jeho kanceláře stihla nalíčit pusu rtěnkou. Tady jsem hned první den měla pocit, že mám pod jménem alespoň deset dobrých bodíků.

Tiché chodby v celé budově jako by se v poledne za ten čas vyměnily. *Teleportovala jsem se výtahem až do Hongkongu?*

Všude kolem byl dav hezky oblečených lidí, kteří spolu mluvili většinou světovými jazyky. Kavárny a restaurace byly najednou tak přeplněné, že i kdybych našla volnou židli někde v rohu, nemohla bych psát ve shonu každodenního městského života. Na druhou stranu, konečně jsem si připadala jako v centru dění, a ne jako v opuštěné budově duchů.

Jak dny ubíhaly, stávala jsem se ve své nové profesi stále zdatnější. Po třech měsících mi s radostí prodloužili smlouvu ze zkušební doby na dobu neurčitou s menším bonusem. Neříkám, že mě to nepotěšilo, ale v Bratislavě se tato čísla

ani zdaleka neblížila těm v Paříži. Během období dospělého života v Bratislavě jsem již pochopila, že to na průměrný život stačí, ale není to nic, co by vás uspokojilo natolik, abyste nehledali i v jiných vodách. Kdyby náhodou...

Ve své pozici jsem se cítila sebevědomě a profesionálně. Krátce po zkušební době za mnou Martin přišel a řekl: „Takže, Kláro! Jak jsme předpokládali, vedeš si skvěle! Několika lidem nade mnou jsem dal dobré hodnocení tvých nedávných zásluh a originálních nápadů. Navrhli, aby ses k nám připojila v pondělí na tradiční pracovní snídani, kam jsou pozváni i někteří naši klienti a makléři, aby pro nás získali další klienty. Zveme jen ty nejvýznamnější lidi, takže si myslím, že by tě taková výměna názorů přímo ve tvém oboru mohla posunout ještě výš.“

„Zní to exkluzivně. Asi nemůžu říct nic jiného než ano,“ škádlila jsem ho trochu jako kamaráda, i když mě jeho řeč oslovila natolik, že jsem měla chuť zakřičet jednoznačné ANO. Nepsaným pravidlem mezi kolegy bylo i vzájemné přátelské tykání.

„Takže máš zájem?“ usmál se a napil se kávy bez pěny z automatu.

„Rozhodně tam nesmím chybět! Děkuju, Martine.“

„Tak se uvidíme v pondělí v devět hodin v zasedací místnosti v Eiffel Tower. Nachází se v nejvyšším patře s pěkným výhledem na Bratislavský hrad. Užij si víkend!“

„Ano, já vím. Tak v pondělí! Hezký víkend i tobě.“ Než jsem stihla zvednout ruku na pozdrav, už spěchal na další schůzku s ještě horkou kávou.

A tak se přede mnou otevřely dveře víkendu bez jakýchkoliv plánů. Neměla jsem příliš ve zvyku chodit do nočních klubů, ale poslední víkendy s novými kolegy se od těch v Paříži příliš nelišily.

Ocením trošku času pro sebe, pravděpodobně ve společnosti těch nejpříjemnějších a nejjodanějších přítelkyň, kávy a knih.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem hromadně lidi v zasedačce. Několik mě slušně pozdravilo – i krátkým očním kontaktem, samozřejmě jen do té míry, do jaké to bylo na pracovišti povoleno.

Se svým elegantním oblečením jsem mezi tuto smetánku zapadla lehce jako puzzle. Dala jsem si extrémně záležet na tom, abych vybrala vhodnou bílou halenku, která mi zvýrazňuje to, co má zvýraznit, ale zároveň není v rozporu s firemním protokolem. Úzká černá sukně nad kolena, lodičky a šedé sako, které tento vskutku

výrazný outfit zjemnily, spolu působily atraktivně. Ne že bych čekala, že tu potkám svého prince Eugena na bílém koni, ale byla jsem už několik měsíců sama a novým známostem jsem se nevyhýbala.

Byla jsem spokojená s výběrem oblečení i líčením, a dokonce jsem si oblékla ty nejvíc sexy kalhotky s nevšedním příběhem z Paříže. K mé vnitřní spokojenosti mi už nic nechybělo, a tak jsem si profesionálně vychutnávala svoji účast na této akci spolu s vynikajícím jídlem, čerstvým ovocem a kávou uprostřed stolu.

Bylo nás tam asi dvacet, což bylo na tak významnou akci celkem dost. Asi u druhého přednášejícího jsem s pohledem upřeným na velkou LCD obrazovku zachytila pohyb za sebou.

Aha, i ve smetánce se vždy najde někdo, komu slušnost a čas zdánlivě nic neříkají...

Nedala jsem se vyrušit a v momentě, kdy i poslední kousek puzzle uložil svůj hlučný zadek na své místo, zvedla jsem ruku a odvážně jsem vyslovila svou otázku na toto téma. Martin se na mě spokojeně usmál a něco si zapsal do černého sešitu. *DALŠÍ SKVĚLÉ HODNOCENÍ?*

„Hm... Můžu vám ještě dolít vodu?“ ozvalo se někde nade mnou.

V té rychlosti jsem přikývla a ani jsem nekontrolovala, jestli mám prázdnou sklenici.

„Děkuju,“ usmála jsem se na mladíka, který doprostřed stolu postavil skleněný džbán s citronovou vodou.

Vzhlédl a opětoval můj úsměv. Byl to krásný úsměv, který na jedné straně způsobil, že se objevil ďábelský sexy důlek. A ty vlasy...

Ty vlasy! Počkat! Vždyť, to je...

André?!

Co, do prdele, dělá ten nadržžený Francouz tady v Bratislavě?! A ještě na pracovní snídani ve firmě, kde PRACUJU?!

Pracovní snídane... Ach bože! Musím se přestat takhle tvářit, než si toho někdo všimne.

Zatímco já jsem si to stihla uvědomit, André vypadal, jako by mu to docvaklo až o pár minut později. Pohodlně zachumláný v sametovém křesle se stále usmíval jako debil. *Bůh ví, co si ten zvrhlík myslí.*

Postupně se však ten hříšný důlek na jeho tváři začal vytrácet a jeho tvář mu zpopelavěla.

No, to ti teda trvalo! Už ti docvaklo, kdo jsem?

Rychle jsem si odpila z plné sklenice vody a otočila se na druhou stranu, kde ve srovnání s naším setkáním byla celkem nudná prezentace.

I když jsem to předstírala, nedokázala jsem se pořádně soustředit.

Než Martin upozornil na desetiminutovou pauzu, vstal a poděkoval všem zúčastněným externím společníkům.

„Rád bych také poděkoval externím makléřům, kteří si udělali čas na naši každoroční pracovní snídani. Díky vám získáváme každý den nové klienty, což se odráží i ve skvělých číslech naší společnosti. Věřím, že dnešní tradiční setkání pro vás bude opět přínosem, zvláště pokud máte nos na ty správné klienty. Mám pravdu, pane Chomate?“ Při poslední větě namířil kancelářskou propisku, kterou celou dobu žmolal mezi prsty, přímo na chlápka za mnou. *No jasně!*

Nemusela jsem se ani otáčet, abych si uvědomila, že ten francouzský playboy se hrdě usmívá.

Určitě myslel jeho. *Koho jiného?*

Vždycky jsem se považovala za nadprůměrně inteligentní, ale tohle patetické gesto, které měl zřejmě pochopit jen *pan Testosteron*, by hravě zvládla topolčanská zlatokopka, která by si dala rychle dvě a dvě dohromady.

Bylo mi jasné, že devadesát devět procent jeho klientek jsou výhradně ženy.

Jako ve třídě, po zvonění na přestávku se všichni okamžitě sebrali a přesunuli se ke vchodovým dveřím.

My dva jsme však zůstali přišpendlení na místě. Neměla jsem chuť s ním o čemkoli mluvit – i když jsem měla pár otázek ohledně jeho perverzních ateliérových pomůcek. Zároveň jsem se nedokázala přimět k odchodu.

Zvědavost? Očekávání?

Odkašlal si. „Ahoj, Kláro.“

Jeho hluboký hlas postavil do pozoru všechny moje chloupky na těle na jeden povel. I po několika měsících se mi v hlavě vybavovaly detailní okamžiky oné noci. Netrvalo dlouho a hlava dala signál tělu, které bezpochyby křičelo OPAKOVAT jako nadšené publikum po úspěšném divadelním představení.

„Ahoj... André.“ Po dlouhé odmlce jsem se rozhodla vyslovit i jeho jméno.

Pozdě. Bradavky se mi postavily jako radary. Naštěstí pro mě, přes kvalitní podprsenku, bílou halenku a hrubé šedé sako to André nemohl tušit.

Rozhostilo se trapné ticho. V tu chvíli jsem tak moc doufala, že se některý z účastníků rozhodne zkrátit si přestávku a vejde do místnosti, kde se napětí dá doslova krájet.

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale když viděl, jak mu oči vylézají z jamek, pomalu je zase zavřel.

„Ahoj?!“ opakovala jsem tázavě a zdůrazňovala každé písmeno.

Jeho koutek se cukal do pobaveného úsměvu.

„Nikdy jsem ti netvrdil, že jsem Francouz,“ promluvil bez varování slovensky.

Ten hajzl! Celou dobu si ze mě dělal srandu!

„Rozumím tomu, že jsme se neznali a že nám šlo oběma... pouze o jedno. Ale proč jsi mě nechal v tom, že jsi Francouz? Nevzpomínám si, že bych byla až tak opilá, abych si zasloužila takový žert na svůj účet!“ Vytrysklo to ze mě najednou, možná trochu hlasitěji, než jsem chtěla.

Jeho pobavený výraz náhle zmizel a teď dodal docela vážně, přičemž se trochu vzpřímeně posadil, jako by chápal důvody mého rozhořčení: „Nedělal jsem si z tebe srandu.“

Nevydrželo mu to dlouho a opět se na jeho tváři objevil ten úšklebek, který mě v tu chvíli vzrušil, ale zároveň mě vytočil k zuřivosti.

„Vzrušovalo mě, jak zněl tvůj hlas, když jsi mluvila francouzsky,“ pokračoval s pohledem upřeným na moje ňadra. „Bylo to sexy, a v tom stavu tě přitahovalo vědomí, že jsem Francouz. A přesně takovou jsem tě chtěl mít.“

Strany se vyměnily, protože teďka moje pootevřená ústa nedokázala vydat ani hlásku.

Mezitím natáhl ukazováček ke stropu. „Ale nemusíš se kvůli tomu tolik zlobit. Jsem napůl Francouz, napůl Slovák. Můj otec je z Lyonu a matka z Banské Bystrice. Sice jsou už naši rozvedení, ale já žiju tady i ve Francii. Příjmení jsem si ponechal po otci. Takže prakticky vzato jsem ti nelhal.“

Pokrčil rameny a na znamení rezignace zvedl dlaně.

„No... To s rodiči je mi líto.“

„Opravdu? Většina lidí to říká jen proto, že nevědí, co na takové věci říct,“ zasmál se a šťouchl mě dlouhým prstem do ramene. „Nemůžeš se na mě dlouho zlobit. To ty jsi ode mě zdrhla...“ Pořád se přihloupě usmíval a po krátké odmlce si poslední poznámku náramně vychutnal. „I s dárkem.“

Slovo *dárek* vyslovil trochu pomaleji, aby tuhle chvíli dostatečně protáhl.

Ach ano, ty kalhotky! Ty nešťastné kalhotky!

Jaká je vůbec pravděpodobnost, že se s ním setkám právě dnes, když mám na sobě krajkové kalhotky, které mi dal? Nesmí to za žádnou cenu zjistit! Jeho ego je už tak dost vysoké, což mi imponuje, ale já mu ho nebudu zvedat ještě víc.

„Opravdu mi je to líto. Moje rodiče měli taky krizi a chtěli se rozvádět. Nesla jsem to celkem těžce, a to už jsem studovala na vysoké škole! Nakonec spolu krizi překonali. Takže ano, zčásti ti rozumím.“ Téma *kalhotky* jsem pro jistotu nezmínila.

Odtáhl se a s celým svým vypracovaným tělem se zavrtal zpět do židle.

„Lekla ses?“

„Tebe?“

„Těch věcí, co mám v ateliéru,“ řekl a chodidlo si přehodil přes koleno. Musel vycítit, že přesně vím, o čem mluví, ale hrála jsem dámu.

„Nepamatuji si všechny rekvizity, které jsem musela překročit cestou ke dveřím. Mimochodem, co jsi vlastně zač? Ty jsi zmizel, já ne! Jisté je, že máš perverzní choutky, ale přes den si oblékneš košili a kravatu a působíš tak důvěryhodně, že bych ti dala všechny své úspory, kdybys o ně požádal.“

„Páni! Měl jsem schůzku a nepředpokládal jsem, že bys mě ráda viděla ráno za střízliva, a tak jsem si raději odpustil to zklamání, které bych ti mohl snadno vyčíst z očí.“ Pořád se bavil. „Takže?“

„Takže co?“ Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou a nechtěně mi oči na vteřinu sklouzly k rozkroku

jeho těsných kalhot. Nechácala jsem, kam to všechno směřuje a proč jsme se potkali tady a teď.

„Líbím se ti i teď?“

Bože, ani nevíš jak! Hlavou mi zavířilo, že v pracovním obleku vypadá neuvěřitelně božsky. Dokonce se mi za střízliva líbil mnohem víc, než jsem si dokázala připustit.

Tváře mi zčervenaly jako výstražné světlo v autě a naivně jsem doufala, že si nevšimne, kam jsem se očima zatoulala. Bylo to však téměř nemožné.

Pohledem zkoumal každý můj pohyb obličeje nebo těla, aby si mohl znovu zvednout své nehorázné ego.

„Co tady vlastně děláš?“

Jeho dokonale odhalené bílé zuby mi prozradily, že si na svoji otázku odpověděl sám, a to nejméně pětinasobně, když vtom do zasedací místnosti začaly vcházet známé tváře doprovázené hlasitou výměnou názorů.

Přestávka skončila.

Třetí kapitola

Během tří dnů se změnilo počasí. Krásné, teplé a slunečné září vystřídal vlhký říjen. Nejnovější výškové budovy se od poloviny ztrácely kdesi v šedivé mlze. Bratislavský hrad nebyl vidět skoro vůbec a já na ranní cestu do práce po městě musela vyndat lehčí zimní kabát.

Andrého jsem viděla jen párkrát, a to na vzdálenost tří až čtyř stolů ode mne.

Jednou mi přinesl čerstvé cappuccino, které rozhodně nepocházelo z těch nechutných firemních automatů. Nečekala jsem, že po jeho odchodu těsně před koncem pracovní snídaně – už zase – si budeme každý den povídat v odpočívárně nebo spolu chodit na obědy, ale takový nezájem mě trochu zklamal. Možná jsem nebyla jeho typ.

Bylo zřejmé, že nestojí o nic víc než o to jedno. Tento jelen nemá zájem. Necítil období říje, tak ho jeho kopyta odnesla o zastávku dál. Vedla ho přesně k Martinově asistentce. Pokaždé, když se u ní zastavil a prohodil s ní pár slov, zahihňala se jako nějaká pubertáčka, zatímco mě obdařil jen mírným mrknutím.

Začínalo mě to pořádně štvát a dnes ráno jsem se rozhodla, že si s ním co nejdřív promluvíím a

přiměju ho, aby ze sebe vychrlil důvod, proč je tady a co má za lubem.

Nezvykle dopáleně a svižně jsem kráčela po chodníku, ne proto, že mi studený vítr foukal do tváře, ale proto, že jsem měla čím dál větší chuť dát jeho pěkně tvarované tváři výchovnou facku. V podstatě, čím víc jsem se blížila k sektoru B, tím víc mě v kapse svědila ruka.

Ano. Zavolám ho někam stranou, až všichni vyrazí na oběd a kancelář bude vyprahlá jako saharská poušť, a on mi všechno hezky vysvětlí. A on se omluví! Takhle se ke mně ještě nikdo nezachoval!

Místo výťahu jsem to vzala po únikovém schodišti, abych si vybila vztek na těch ubohých schodech, po kterých jsem dupala jako slon.

Nevěřila bych, že dnešek přeroste v něco jiného než ve třetí světovou válku, když mi najednou všechno vyletělo z hlavy jako pára z rychlovarné konvice.

Dárek? Na mém stole?

Změřila jsem si ho.

„Byl tu už ráno. Přišla jsem ráno mezi prvními. Máš narozeniny, Kláro?“ zeptala se Andrea, která právě procházela kolem a zastavila se, aby mě pozdravila.

„Ne, nemám a myslím, že nemám ani svátek. Jaké je datum?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neslušné dary - CZ.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.